

zení správní neúplným a naříkané rozhodnutí vydáno na podkladě kusém. To odůvodňuje zrušení jeho dle § 6, odst. 2 zák. o správním soudě, aniž třeba zabývatí se dalšími výtkami stížnosti.

Č. 339.

Zabírání bytů: * Byt, který byl určen za deputátnický a jehož se k účelu tomu pravidelně užívá, nepodléhá zabrání dle zák. ze dne 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n.¹⁾

(Nález ze dne 23. února 1920 č. 1218.)

Věc: Josef Ryšánek v Kamýku (adv. Dr. K. Šebesta z Prahy) proti okresní správě politické na Smíchově stran zabrání bytu.

Výrok: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

Důvody: Výměrem ze dne 23. října 1919 sdělil obecní úřad v Kamýku stěžovateli, že obec zabrala dne 19. října jeden jeho prázdný byt v domě čp. 7 v Kamýku. V odporu proti tomuto rozhodnutí podaném uvedl stěžovatel, že bytu toho nutně potřebuje pro deputátníka, že ho užívá jako bytu deputátnického, a pouhá okolnost, že dosavadní deputátník službu opustil a stěžovatel dosud jiného deputátníka najítí nemohl, neznamená, že by bytu toho neužíval. Může deputátníka každou chvílí najítí a neměl by pak kam ho dátí.

Naříkaným rozhodnutím zamítl pak žalovaný úřad odpor z toho důvodu, že stěžovateli nelze prokázati, »že zákonného bytu nevyhnutelně potřebuje a obydíl jej až po zabrání.«

O stížnosti do rozhodnutí toho podané uvážil nejvyšší správní soud takto:

Zákon přiznáváje úřadu právo zabíratí byty za účelem jejich pronájmu osobám, jež určí, a obmezuje takto volnou disposici majitelovu ohledně bytů těch, vychází z patrného předpokladu, že jde prostě o smlouvu nájemní po rozumu § 1090 a násl. ob. z. obč., kde na straně nájemcově jde o užívání místností pronajatých, na straně pronajímacího pak o úplatu za přenechání užívání toho, aniž by osoba nájemcova do té míry v popředí vystupovala, že by tím nebylo odůvodněno podřazení práva majitelova, volně nakládati svým majetkem, zájmu veřejnému, vyvolanému bytovou nouzí a nesoucím se k náležité distribuci bytů.

Předpokladu toho zde však není, jestliže byt není vůbec určen k volnému pronájmu, jestliže úplata za přenechání jeho užívání je povahy pouze podřadné, kdežto právě osoba nájemcova vzhledem ke zvláštnímu poměru právnímu, v němž se k pronajímu nalézá, padá v přední řadě na váhu. Stěžovatel v řízení právním tvrdil, že bytu onoho vůbec nikdy nepronajímá, nýbrž, že to byl byt určený a skutečně pravidelně používaný k umístění deputátníků, jichž nutně potřebuje k hospodaření na své živnosti.

¹⁾ Stejně v četných pozdějších nálezech.

Pak ovšem předpokladu svrchu uvedeného by zde nebylo a dispozice úřadu bytem tím byla by obmezena právě tak, jako obmezena je při zabírání části bytu ustanovením § 8, č. 9, lit. b) a c) zákona o zabírání bytů. Úřadu náleželo by, aby šetřením dle § 11 téhož zákona provedeným před rozhodnutím zjistil, pokud tvrzení to pravdě odpovídá, pokud majitel vzhledem k rozsahu své živnosti, způsobu hospodaření, místním poměrům, velikosti bytu, o nějž jde, a jiným směrodatným okolnostem bytu toho pro deputátníky skutečně používá a potřebuje, při čemž by také uvážil, jaký význam dlužno přičítati pouze dočasnému nahodilému uprázdňení bytu toho. Pokud úřad k okolnostem svrchu uvedeným nehlédl a spokojiv se pouze tím, že byt, o nějž jde, v dané době právě nebyl obydlen, jej za účelem pronájmu zabral, odporuje jeho výrok zákonu, pročež bylo vysloveno jeho zrušení dle § 7 zákona o správním soudě.

Č. 340.

Z a b í r á n í b y t ů: Má-li byt více kuchyní než jednu, nelze již proto ostatní kuchyně pokládati za místnosti obytné, není-li zjištěno, že jsou způsobilé k obývání.

(Nález ze dne 23. února 1920 č. 1360.)

V ě c: Marie Blechová v Horní Liboci (adv. Dr. J. Pohl z Prahy) proti společnému bytovému úřadu v Praze stran zabrání bytu.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí, pokud se týká jedné ze dvou zabraných místností obytných, zrušuje se pro vady řízení.

D ů v o d y: Společný bytový úřad v Praze rozhodl usnesením senátu ze dne 6. srpna 1919 na základě § 6 nařízení vlády ze dne 22. ledna 1919 č. 38 sb. z. a n., že zabírá polovinu bytu stěžovatelčina, sestávajícího z 5 pokojů a 3 kuchyní v domě čp. 31 v Horní Liboci, poněvadž jest prokázáno, že vznikl spojením 3 malých bytů a jest obydlen pouze 3 příslušníky rodiny stěžovatelčiny. Bytový úřad zároveň vyslovil, že v jednom pokoji postavena bude na náklad majitele domu příčka, takže každý z nových bytů bude mít po 3 pokojích a 1 kuchyni a krom toho bude společná předsíň.

Po podání stížnosti do tohoto rozhodnutí k nejvyššímu správnímu soudu vyhověl společný bytový úřad usnesením ze dne 6. září 1919 rozkladu, pokud se týká odporu stěžovatelky, změnil nález zabírací v tom směru, že z bytu stěžovatelčina zabírají se 2 obytné místnosti a jedna kuchyně a zrušil nařízení své, aby utvořen byl třetí pokoj postavením příčky v jednom pokoji.

Stěžovatelka byvši pak usnesením tohoto soudu ze dne 29. října 1919 vyzvána, aby se vyjádřila, pokládá-li stížnost svou za bezpředmětnou, prohlásila, že není s nárokem svým uspokojena, pokud se od ní žádá, aby vyklidila 2 pokoje a 1 kuchyň, poněvadž jest po zákonu povinna odstoupit toliko 1 pokoj a 1 kuchyni, kteréž místnosti již prepustila.